

CATEGORIA JOVES 12-14 ANYS

PROSA

3r premi prosa joves 12-14

Obra: 327 – ***En Busca De La Ciutat Perduda***

Autor/a: **Pau Fernandez Garrido**

En busca de la ciutat perduda

Jo havia arribat al meu destí, Mèxic. Havia de fer una expedició a les ruïnes de Chichén Itzá amb un grup d'arqueòlegs: Màximo, Montoya, Javier i Rosa. Els vaig conèixer a l'hotel de concentració on ens vam allotjar. L'habitació tenia un color molt tènue, i els llençols del llit formaven unes figures hexagonals molt estranyes. Jo, amb tota l'emoció, em vaig dir a mi mateix:

— Aniré a un dels monuments més importants de la història a fer una expedició.

En Màximo, que era el líder, ens va explicar què havíem de fer allà.

— Benvinguts tots a Mèxic, un dels països amb més història del món.

Només amb aquella introducció ja em van venir ganes d'anar a veure els immensos monuments d'aquest país.

— Aquesta expedició constarà de sis dies a les ruïnes de Chichen Itza. Com tots sabeu, és un monument ple de misteris. Però hem de conservar la seva història tal com està, així que no heu de perjudicar el seu entorn.

Jo no era un dels millors arqueòlegs del grup, el millor era en Màximo, que tenia molts anys d'experiència. En Montoya acabava de sortir de la universitat, i en Javier i la Rosa estaven fent la seva primera expedició important.

Vam arribar al lloc on dormiríem després de moltes hores caminant. El campament estava envoltat de molta vegetació. Les tendes de campanya estaven plantades a terra i envoltades de pedres antigues, que semblaven formar part d'una construcció vella encara per descobrir. L'aire era fresc, però es notava una estranya sensació, com si aquell lloc guardés històries i secrets amagats.

Mentre treia les meves coses de la motxilla, en Màximo es va acostar i ens va reunir a tots al voltant d'un petit foc que acabava d'encendre.

— Demà explorarem una part poc coneguda de Chichen Itza —va dir emocionat—. Ens han dit que hi ha uns símbols misteriosos que podrien donar informació nova sobre les persones que van viure aquí.

Tots vam escoltar en silenci, il·lusionats. Descobrir alguna cosa nova era molt emocionant.

Aquella nit, quan intentava dormir dins la tenda, vaig sentir un soroll. Alguna cosa es movia entre els arbres, a prop del campament. Al principi vaig pensar que era un animal, però de sobte vaig sentir un murmuri... paraules en una llengua que no entenia.

Vaig sortir amb compte, pensant que potser era algun company meu, però no, vaig sortir i no hi havia ningú. Tot estava en calma... massa en calma.

De sobte, vaig veure una ombra movent-se darrere d'una de les pedres antigues. El cor em va començar a bategar ràpid. Qui o què s'amagava en la foscor?

Vaig empassar saliva i, amb pas dissimulat, em vaig acostar a les pedres. La lluna projectava una llum brillant i inquietant sobre les runes, fent que tot semblés encara més misteriós. La llum que havia vist feia uns segons havia desaparegut.

Vaig allargar la mà cap a la pedra més pròxima, buscant suport, i en aquell moment vaig notar una superfície estranya sota els meus dits. Una inscripció gravada. Eren símbols que no havia vist mai.

Els vaig resseguir amb els dits, notant les marques sobre la pedra freda.

— Què fas aquí fora? —una veu greu em va fer donar un salt.

Era en Montoya, que sortia de la seva tenda amb els ulls mig tancats. Semblava cansat, però també intrigat de veure'm allà.

— He sentit un soroll —vaig murmurar—, i he vist una llum entre les runes.

Ell va aixecar una cella i va mirar al voltant.

— Potser ha estat el vent... O potser algun animal nocturn —va dir, tot i que no semblava gaire convençut.

Vaig assenyalar la inscripció a la pedra.

— Has vist mai res semblant?

En Montoya es va acostar i la va examinar amb interès.

— No... I això no sembla que formi part dels símbols coneguts de Chichen Itza. Potser hauríem de dir-ho a en Màximo demà al matí.

Vam intercanviar una mirada d'intriga i vam decidir tornar al campament. Però, mentre ens allunyàvem, vaig tenir la sensació que algú, o alguna cosa, ens observava des de la foscor.

L'endemà al matí, en Montoya em va ensenyar un dibuix del símbol que havíem vist la nit anterior.

Però al seu costat n'hi havia un altre que no havíem vist abans. Al terra, a pocs metres del foc, el mateix símbol estava dibuixat amb precisió... Algú l'havia deixat allà mentre dormíem.

Ens vam mirar en silenci. La selva despertava al nostre voltant, plena de sons i vida. Però nosaltres sabíem que no estàvem sols.

— Hem de tornar a la pedra. Ara mateix.

Després de caminar uns minuts, vam arribar a la pedra misteriosa. Els del grup encara dormien, però amb un crit de Montoya, en Màximo es va despertar.

— Què passa, home? No són hores de despertar-se! —va dir amb veu ronca i molesta.

— Hem trobat un gravat amb símbols desconeguts que no havíem vist mai! —va dir en Montoya amb tota l'emoció del món.

— Qui l'ha trobat? —va preguntar en Màximo.

— Jo —vaig dir amb timidesa.

— On és? —va demanar el líder amb ulls inquisitius.

El vam portar fins al gravat i ell el va examinar amb molta calma.

— Crec que sé què diu —va dir Màximo.

Nosaltres no sabíem que aquella pedra contenia cap missatge, així que quan ho va dir ens vam sorprendre.

— Què diu? —va preguntar en Montoya.

— Diu: Al final de la cova més fonda i fosca es trobarà Quantec

— Què és Quantec? —vam preguntar tots alhora.

Podria ser una civilització antiga que amb el temps havia desaparegut.

Després d'aquest descobriment, vam emprendre el camí per trobar la cova adequada. Van passar minuts, van passar hores... i finalment, la vam trobar.

Quan vam entrar, ens va sorprendre veure el sostre ple de ratpenats, centenars d'ells. Havíem de fer el mínim soroll possible.

Tot anava bé fins que en Javier va sentir ganes d'esternudar... i ho va fer. Tots els ratpenats es van despertar.

Davant d'això, vam córrer tan ràpid com vam poder. Després de dos minuts d'esprint constant, els ratpenats es van aturar en un punt, com si no poguessin passar d'allà.

Ens vam relaxar, i al fons es veia una llum magnífica que provenia de l'exterior. Ens hi vam apropar i, en travessar una cascada, vam veure una cosa increïble: un poblat immens, ple de natura i gent.

Amb tota l'emoció del món, vaig cridar amb totes les meves forces:

— Estem a Quantec!

Tots els habitants es van girar a mirar-nos. Uns segons després, el que semblava el rei de la tribu es va apropar.

Vaig allargar la mà cap a ell i, amb un somriure que em va fer bategar el cor, ens vam donar una gran salutació que quedaria per a la història.

2n premi prosa joves 12-14

Obra: 270 – ***La promesa de les muntanyes***

Autor/a: **Karim Abu Dawas Ostrozhinskiy**

La promesa de les muntanyes

En Jan tenia deu anys i des de ben petit li agradava anar a la muntanya amb el seu pare. Sempre anaven junts a fer excursions, escalada o bicicleta. Tots dos estaven enganxats a passar temps en la natura.

Un dia, el pare li va dir al Jan que anava a escalar una muntanya, però que aquest cop no podia acompanyar-lo perquè necessitava tenir més experiència, però li va prometre que, quan fos més gran, podrien escalar-la junts.

Un dia tot va canviar quan el seu pare es va posar malalt. Al principi, el Jan no entenia què passava. El seu pare només deia que estava cansat i que ja no podia pujar la muntanya com abans. Després, les visites a l'hospital es van fer cada vegada més freqüents i, un dia, la seva mare li va explicar la veritat: el seu pare tenia una malaltia que no tenia cura.

Els mesos següents, el pare gairebé no parlava. La casa, abans plena de somriures i plans d'aventures, es va convertir en un silenci constant. Una tarda, el seu pare el va cridar a la seva habitació.

—Vine aquí, campió —li va dir.

—Vull demanar-te una cosa.

2

El Jan es va asseure al seu costat.

—Recordes la nostra muntanya preferida? —va preguntar el seu pare.

—Sí, la que tenim pendent d'escalar junts —va respondre el Jan.

—Exacte. Sempre dèiem que un dia arribaríem fins al cim, però ara... —va fer una pausa i va somriure amb tristesa— ara hauràs de fer-ho tu sol.

El Jan va sentir que les llàgrimes volien sortir, però les va contenir.

—No vull fer-ho sense tu!

El seu pare li va agafar la mà amb força.

—Ho faràs, perquè jo sé que ets molt fort. I quan arribis al cim, promet-me que miraràs al cel i somriuràs, perquè jo estaré allà amb tu.

El Jan va assentir, tot i que, en el fons, no creia que pogués fer-ho.

Unes setmanes després, el seu pare se'n va anar. Els mesos van passar lentament.

El Jan va deixar de parlar de muntanyes, va deixar de sortir a caminar... Però una tarda, mentre buscava coses al garatge, va trobar una cosa que el va fer aturar. Era

la vella brúixola del seu pare. Llavors, va recordar la promesa. Amb el cor bategant amb força, va decidir que era el moment. Va preparar la seva motxilla, va agafar la brúixola i es va dirigir cap a la muntanya.

El camí va ser més difícil del que recordava. Les pedres eren relliscoses, el vent fred i les seves cames esgotades no podien més. Moltes vegades va pensar a tornar enrere. Però, cada cop que dubtava, posava la mà a la butxaca i sentia la brúixola. Així que va continuar endavant.

3

Hores després, quan el sol començava a baixar, finalment va arribar al cim. El vent bufava fort, i des d'allà podia veure tota la ciutat. Va tancar els ulls i va respirar profundament. Després, va aixecar el cap i va mirar cap al cel. En aquell instant, va sentir una escalfor al pit, com si algú fos allà amb ell. Va somriure.

—Ho he aconseguit, pare.

I en el vent, com un murmuri, gairebé va poder sentir la veu del seu pare:

—Estic orgullós de tu, campió.

Des d'aquell dia, el Jan no va deixar d'escalar muntanyes, perquè sabia que, a cada cim, el seu pare sempre l'estaria esperant.

1r premi prosa joves 12-14

Obra: 136 – **Anaire**

Autor/a: **MARIONA BABOT FERRÀS**

Anaire

Quinze hores. Falten quinze hores per al judici. Un judici en què, en el millor dels casos, m'enviaran a la presó per a la resta de la meva vida. Un judici després del qual ningú em tornarà a mirar a la cara.

Sospiro, resignada. Res ni ningú em podrà treure d'aquesta cel·la pudent. Deixo anar un renec dels grossos per enèsima vegada i maleeixo tot el poble. M'aixeco de cop en sentir uns passos que s'acosten.

—Té, el dinar. És tot el que menjaràs avui— Diu un carceller no gaire amable amb nas de patata. Tan bon punt el veig desaparèixer, llenço tota aquella gasòfia pel forat que em fa de latrina des de fa dues setmanes. Ploro de ràbia i d'impotència.

Encara que em dolgui admetre-ho, sé que tenen raó. Jo soc la responsable de les morts de 15 persones del poble. Jo he comès totes les atrocitats de les quals m'acusen.

Em dic Anaïre, i soc una dona lloba.

El meu naixement ja va ser estrany de per si. Els meus pares em van abandonar tan bon punt vaig néixer al mig del bosc, en una clariana no gaire gran on, segons m'han explicat, no es veia res per culpa dels grans arbres que tapaven la poca llum que hi havia al cel aquell 2 de març ennuvolat. Va ser llavors quan un llop gegant de color blanc opac em va mossegar el braç, però no va tenir temps de devorar-me, ja que es va sentir un tret no gaire llunyà i el llop va fugir amb la cua entre les cames.

Tot i això, aquella mossegada va ser prou per contagiar-me de licantria. L'autor d'aquell tret, un caçador anomenat Kevin, em va ajudar i portar al seu poble, Eldar, on he viscut fins ara. Després d'això van venir dotze anys en els quals vaig trobar a Eldar tot l'amor que els meus pares biològics no van saber donar-me.

Al meu tretzè aniversari, que celebrem el dia que en Kevin em va trobar, ja que no sabem la data exacta, va venir-hi tot el poble. La lluna estava preciosa. Crec que era el dia que més bonica i gran estava de

tota la meva vida. Em va embadalir una bona estona. A les 11 de la nit, tothom va marxar a casa seva. Jo també me'n vaig anar a dormir, encara embadalida amb la lluna i amb la sensació que aquella nit no podria dormir.

Aquella nit es va desfermar el caos.

L'endemà em vaig despertar amb una notícia terrible: en Saevin, el fill d'en Kevin,

havia estat mort per un llop aquella nit. Vaig plorar tota la setmana la seva mort.

Aquell noi dos anys més gran que jo havia estat com el meu germà; havíem jugat junts des de petits i mai m'havia fallat. Després d'ell, quinze persones més del poble van morir, sempre en nits de lluna plena i mortes per un sol llop. Jo cada cop estava més aterrida, acovardida davant la perspectiva que allò m'hauria pogut passar a mi quan vaig néixer. A més, cada cop que moria algú jo em despertava amb un mal de cap horrorós i amb un cansament terrible, però no vaig començar a lligar caps fins que vaig veure que, quan em despertava, tenia restes de taques de sang a la roba i a les dents.

El dia 28 d'abril va haver-hi lluna plena. En aquell moment jo ja era completament conscient del que passava: Era una dona lloba, havia matat a tota aquella gent i no sabia com arreglar-ho (segons havia llegit a la biblioteca en un llibre sobre

licantropia, no hi havia cap cura encara per a aquesta malaltia), o sigui que hauria de continuar sent una bèstia carnívora durant la resta de la meua vida, tal com anaven les coses.

La meua millor amiga, que es deia Shi-Mea i que s'havia preocupat molt per mi durant els últims mesos, últimament no parava de preguntar-me que si estava bé, que si em passava alguna cosa... Em coneixia massa bé. Al final l'hi vaig explicar.

Tot. Suposo que necessitava algú amb qui parlar; això sí, no li vaig dir res fins que em va prometre que no li diria a ningú.

Aquella promesa no va durar gaire. A la festa major, tres mesos després, ja ho sabia tot el poble. “Tot” inclou l'alcalde. Aquell home mai m'havia caigut bé, no havia estat mai d'acord amb acollir-me al poble i sempre estava buscant excuses per perdre'm de vista. Ara que tot el poble sabia el meu “secret”, res li va impedir tancar-me a la presó abandonada (ja que no la necessitaven) del poble provisionalment, per després traslladar-me a la presó de la capital, on soc ara.

—Amunt!— Crida el carceller. M'aixeco, resignada, i no intento rebel·lar-me. De tota manera, de què serviria? Començo a caminar lentament cap a la sala on seré jutjada. Cap a la sala on se'm condemnarà,

probablement a cadena perpètua. Cap a la sala on, segons sembla, no vindrà ningú d'Eldor a consolar-me o ajudar-me. Cap a la sala on no hi ha ningú que sigui conscient de la situació en què em trobo. Que no vaig cometre voluntàriament aquells crims. Que jo no vaig triar ser qui soc.

Em nego a respondre a cap de les preguntes que em fan durant les cinc hores que dura l'interrogatori. Ni tan sols em molesto a escoltar la condemna. Total, de què serviria? El resultat seria el mateix.

Sé que tenen raó. Em dic Anaïre, soc una dona lloba i sí, he comès tots aquells homicidis dels quals se m'acusa. Involuntàriament, sí, però els he comès.

I res ni ningú canviarà aquest fet, per tant, de què serviria queixar-se?

CATEGORIA JOVES 12-14 ANYS **POESIA**

3r premi poesia joves 12-14

Obra: 339 - ***De mans a mans***

Autor/a: **Martina Seijas Rodríguez**

De mans a mans

El temps passa,

i cada generació aprèn.